

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa G. G.
przeciwko P. S. i Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu
w Potulicach
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej G. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 26 lipca 2022 r., I ACa 175/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od G. G. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta
złotych);**

**III. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego
w Gdańsku na rzecz adwokata M. K. kwotę 6 642 zł (sześć tysięcy
sześćset czterdzieści dwa złote) brutto tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 lipca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zasądzoną nim kwotę podwyższył do 7 200 zł (pkt I.), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II.) i orzekł o kosztach postępowania (pkt III. i IV.).

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia – w zakresie rozstrzygnięć z pkt II i III - złożył powód wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne występujące w niniejszej sprawie sprowadza się zdaniem skarżącego do kwestii dopuszczalności przyjmowania przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy zarzuty apelacji kwestionują ustalenia faktyczne będące podstawą wyroku. Oczywiście zasadność skargi wiązała natomiast skarżący z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 278 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożył tylko Skarb Państwa, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarżąca nie zdołała wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych prawa

możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17).

Zdaniem powoda skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na niezrealizowanie przez Sąd drugiej instancji zarówno funkcji rozpoznawczej, jak i kontrolnej. Skarżący wskazuje, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji i pominął wnioski dowodowe powodowa, co przesądzać ma o oczywistej wadliwości wydanego orzeczenia. Z argumentacją taką nie można się jednak zgodzić. Przede wszystkim należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd drugiej instancji w sposób prawidłowy, zgodny z normą art. 387 § 2¹ k.p.c. uzasadnił zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie. Przedstawione przez Sąd rozważania są jasne, prezentują tok rozumowania obrany przez Sąd przy rozpoznawaniu apelacji powoda i poddają się kontroli instancyjnej. Fakt, że Sąd nie odnosił się szczegółowo do wszystkich zarzutów apelacji w żadnej mierze nie może być uznawany za wadę sporządzonego uzasadnienia. Przeciwnie, rozwiązanie przyjęte przez Sąd Apelacyjny, który szczegółowo zreferował stanowisko Sądu pierwszej instancji w części historycznej uzasadnienia, następnie przedstawił poglądy strony skarżącej i zwięźle odniósł się do nich, odsyłając niekiedy czytelnika do rozważań Sądu Okręgowego, które w całości podzielił, świadczy o sprawności orzeczniczej Sądu, który nie zaciemnia istoty swojego uzasadnienia, poprzez bezzasadne powielanie poglądów, wyrażonych już wcześniej przez Sąd pierwszej instancji. O oczywistej wadliwości zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, nie świadczy także fakt oddalenia zgłoszonego w apelacji wniosku dowodowego. Wbrew bowiem poglądom skarżącego Sąd był uprawniony do wydania takiego rozstrzygnięcia, skoro uznał, że dotychczas zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla jej rozpoznania.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]